

Într-o duminică, Nils a rămas singur acasă toată dimineața. Părinții săi, care plecaseră la biserică, l-au pus să citească și să memoreze predica până la întoarcerea lor. Neavând încotro, își luase cartea și

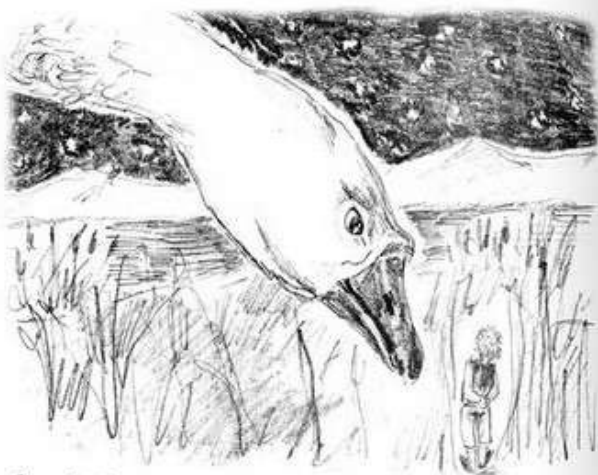
se apucase de citit. Făcea asta în silă, pentru că lectura îl plictisea și-l făcea să adoarmă deasupra ceaslovului. În timp ce-și muncea mintea cum să rețină mai ușor predica, văzu deodată un spiriduș care intrase, nu se știe cum, în cameră.

Micuța creatură nu îl observase pe băiat, așa că deschise capacul unui sipet și se apucă să scoată dinăuntru tot felul de haine vechi, privindu-le cu mare atenție. Nils se uită un timp la pitic, apoi, ridicându-se ușor de pe scaun, luă din cui o plasă de fluturi și, până să-și dea seama mititelul ce pericol îl păștea, îi dădu drumul peste sipet. Prins în ochiurile plasei, spiridușul îl imploră pe băiat:

— Dă-mi drumul, te rog, nu am făcut rău nimănui! Dacă mă lași să plec, am să-ți dăruiesc un fluier, o lingură de argint și un

Călătoria se apropia de sfârșit. Nils Holgersson era trist că trebuia să se despartă de găștele sălbatice. Știa că Martin va rămâne cu el la casa părinților,

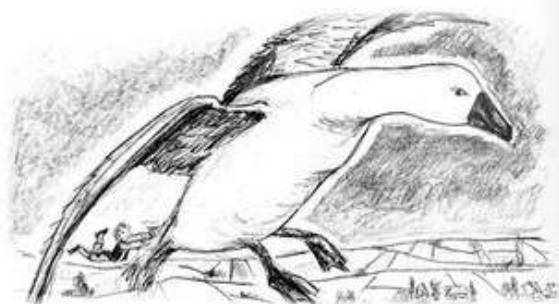
dar băiatul simțea că îi va lipsi foarte mult mai ales bătrâna Akka, atât de bună și de înțeleaptă. Se atașase de ea în tot

timpul cât străbătuseră Suedia, de la miazăzi la miazănoapte și înapoi.

Într-o dimineață, băiatul recunoscuse în zare gospodăria părintească, cu ograda plină de orătării. Știa că atunci când va păși pragul casei va redeveni om, iar zborul pe spatele găscanului alb, alături de cârdul de găște sălbatice, nu va mai fi niciodată cu putință.

Găștele se apropiau tot mai mult de casa lui Nils și prichindelul era tot mai nerăbdător să-și vadă părinții. Ajuns acasă, alergă spre ușă și ciocăni cât putu de tare. Îi deschise tatăl său, care îl recunoscuse îndată. Își strigă soția, care fu gata să

de fagi, iar cele negricioase erau câmpuri semănate cu sfeclă.

Cârdul de găște zbură toată ziua, fără oprire. Spre seară, poposi pe malul unui lac acoperit cu gheață. Aici, găștele înotară vesele, fără să-l bage în seamă pe găscanul cel alb, care stătea la o parte, amorțit, cu aripile răsfirate, abia răsufând. Nils îl ajută să ajungă la apă,

împingându-l din spate, și bietul găscan reuși să-și potolească setea. În scurtă vreme, se învioră, alăturându-se apoi bucuros suratelor sale.

După ce ieșiră la mal, acestea, în frunte cu bătrâna Akka, se apropiară de el. Gâsca îl întrebă:

— Cum te numești? Ai fost foarte curajos să vii cu noi până aici, dar să știi

